

БЕЗСИЛЕНЪ

Погълнатъ дълбоко отъ вашата пълкена орисъ,
понесълъ въ душата си вашата тежка печаль,
азъ ида съ надежда да хвърля утеха, о, хора,
и простата радостъ, съ която съмъ нѣвга живѣлъ.

Познавамъ небето надъ моята скъпа родина,
познавамъ горитѣ, селата, звездитѣ надъ тѣхъ.
И ето: азъ искамъ надъ васъ като ангелъ да мина
съсь чисто сърдце, съсь любовъ и очи като цвѣтъ.

Ще мога ли негде самъ своята болка да скрия —
преминалъ презъ буря, пожари и локви отъ кръвъ?
Ще мога ли кротко съсь братска ржка да изтрия
сълзитѣ въ очитѣ ви — ями на горестна скръбъ?

Небето ме прати безсиленъ за нѣкакво чудо —
азъ ясно разбирамъ — безсмисленъ е моя животъ.
Срѣдъ чуждата радостъ ликувамъ, раздавамъ се лудо,
срѣдъ чуждитѣ скърби тжжа и не диря изходъ.

Тѣй жалъкъ, отвлѣченъ, предъ вашата участъ — не зная
дали да проклинамъ сждбата си — грѣшния дѣлъ: —
да гледамъ надъ урви и снѣжни полета въ безкрая
какъ месеца бѣга подгоненъ подъ облака бѣлъ.